

Jėzus... vartuose (*Jn 10, 1–10*)

IV Velykų sekmadienis, 2020 m. gegužės 3 d.

– Kai Jėzus save vadina vartais, jis panašus į futbolo rungtynių vartininką! – sušuko Dominykas.

– Ar jis nešiojo sportbačius? – sukluso Benedikta.

– Žaisti galima ir su sandalais. Jei pažįsti tą vartininką, žinai, kaip jis žaidžia, tai labai greitai įmuši įvartį.

– Jėzus – lyg bilietų kontrolierius prie puikaus sodo vartų. Jei jis mūsų draugas – kada tik panorėję, užeisime sodan, galėsime apžiūrėti, paglostyti besigančias avis.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Gerasis Ganytojas (Jn 10, 27–30)

- Kaip manai, ar Jėzus turėjo kokį nors gyvūnėlį? – susidomi Dominykas.
- Tikriausiai neturėjo. Jis daug keliavo, o gyvūnelius reikia nuolat prižiūrėti: maitinti, vedžioti, valyti, guolį tvarkyti... Jėzui ir laiko nebuvo. Tiek žmonių laukė jo pagalbos! – svarsto sesutė.
- Na, šuniuką galėjo turėti. Jėzus keliauja, o šuniukas paskui seka. Sustoja, pakalba žmonėms, šunelį paglosto. Jei kokį plėšiką būtų sutikęs, tai šuo būtų apgynęs, – savo nuomonę gina Dominykas.
- Gana, kad Jėzus pastebėjo gero ūkininko avis, – išpyškina Benedikta. – Jas Viešpats palygino su žmonėmis. Kaip avys atpažįsta rūpestingą savo šeimininką, taip žmonės klauso Dievo ir stengiasi per daug neišdykauti.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Surask krūmuose pasiklydusią avytę

Jėzus – rūpestingas ganytojas (Lk 15, 1–32)

– Jei turėčiau šimtą avių – jos netilptų mūsų kieme. Jei viena nuklystų – turbūt tos pasiklydėlės neieškočiau. Juk vilkas atlėkęs išpjautų kitas, kol tos vienos dairyčiausi ir dar vargu ar rasčiau, – svarsto Benedikta.

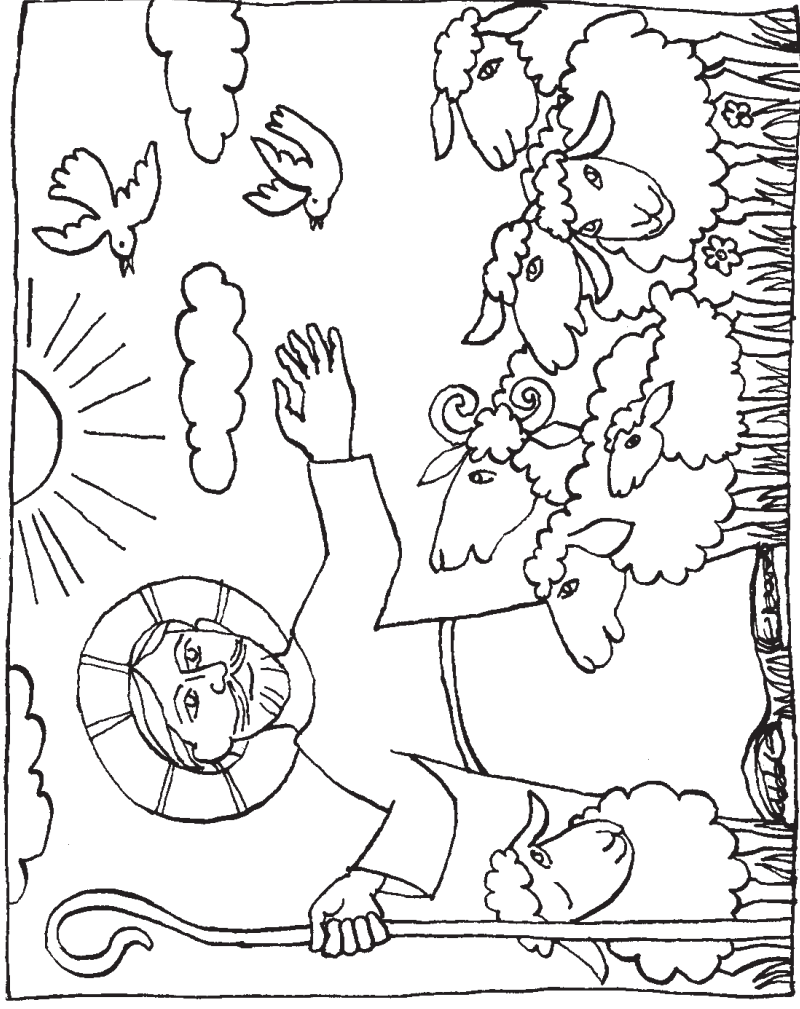
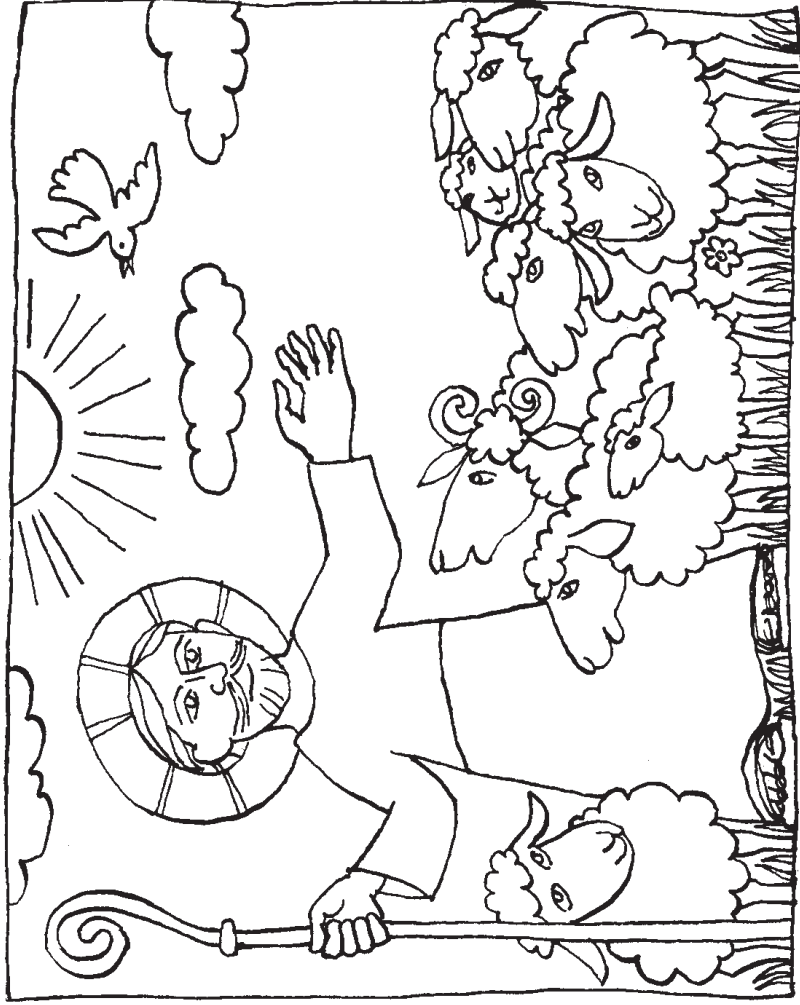
– Jėzus panašus į rūpestingą ganytoją. Jis ieško tos, kuri neklausė, pasiklydo ir neranda kelio namo, brangina ją, – palyginimą bando aiškinti Dominykas.

– Bet kitoms avims baisu laukti, kol grįš ganytojas su žiopiuke paklydėle. O jei tikrai vilkas, meška ar plėšikas ateitų? Aš bijočiau... – gūžteli pečiais Benedikta.

– Laukti reikėtų neilgai. Pavojuje galima garsiai surikti, pavyzdžiui: „Gaisras!“ Tuoju atsisrastų pagalba, – drąsina broliukas. – O jei mums patiems tektų pasiklysti kaip nerūpestingai avelei, kur nors nuriedėti kaip smulkiam pinigėliui arba paklysti kaip tam nelaimingam sūnui palaidūnui? Juk pasimetus taip gera žinoti, kad kažkas tavęs nepamiršo, laukia, ieško ir rūpinasi.

– Tas „kažkas“ – tai pats Dievas. Jis laukia ir ieško kiekvieno pasiklydusio, padariusio daug nuodėmių, – randa atsakymą Benedikta.

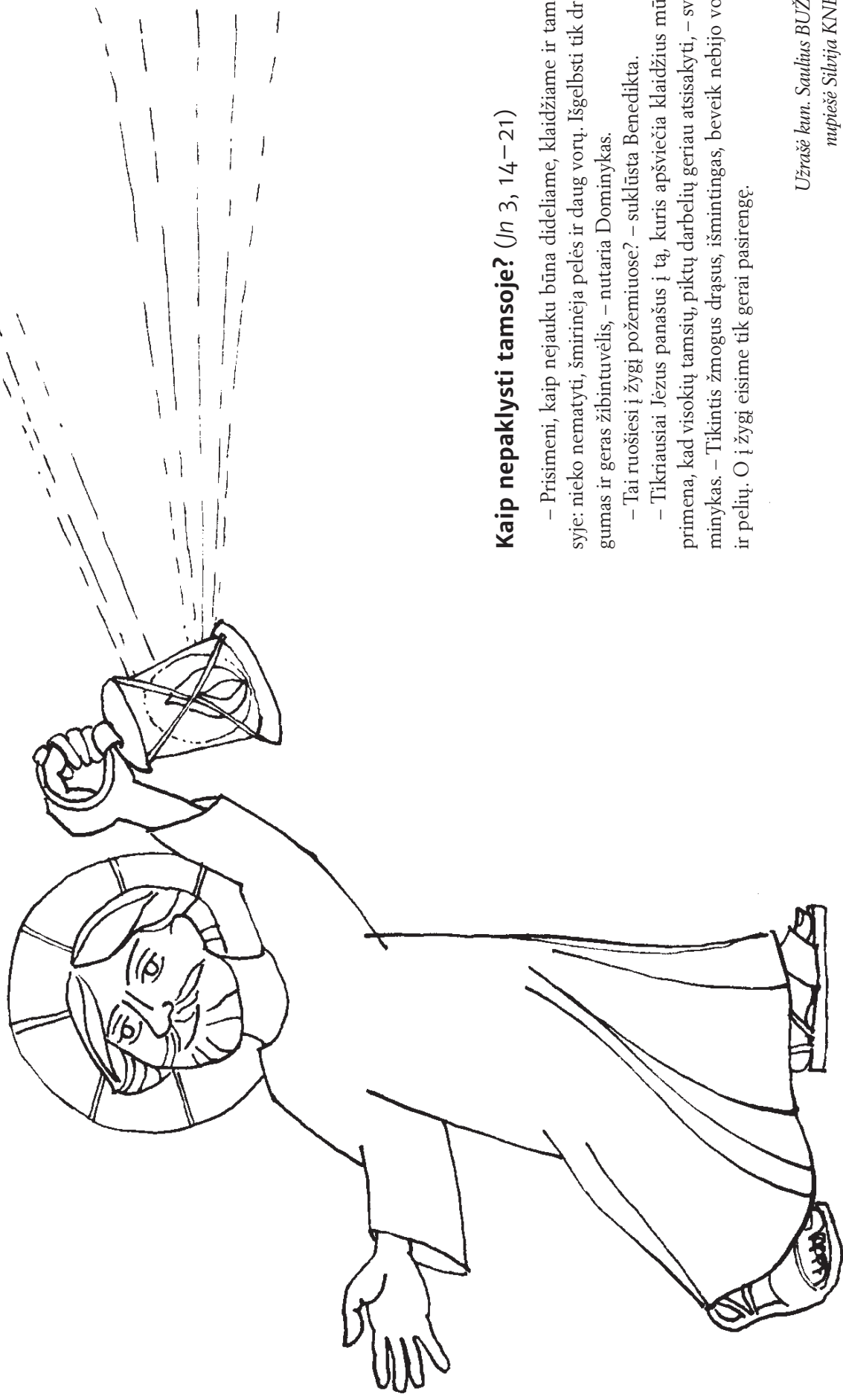
*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Jėzui rūpi avys (Jn 10, 11–18)

- Jei Jėzus – gerasis ganytojas, tai jis augino bent keletą avių. Įdomu, kas jas prižiūrėjo, kai Jėzus plaukdavo su mokiniais valtimi ar užsibūdavo kur nors sveciuose? – parūpsta Dominykui.
- Tėti, gal nupirktum ir mums kokį avinėlį? Po parką pavezdiotume, visi galėtų paglostyti, – prašo Benedikta.
- Vaikai, avis augino tikriausiai Jėzaus kaimynai. Jis apie jas pasakoja, kad parodytų, kaip ganytojas, piemuo rūpinasi savo globotinius. Jėzus taip rūpinasi kiekvienu žmogumi, nori, kad būtume geri, ramūs, o ne pikti ir išdykę, – moko vaikus tėtis.

Surask 9 skirtumus.
Spalvindamas jų gali sugalvoti dar daugiau.

Kaip nepaklysti tamsoje? (Jn 3, 14–21)

- Prisimeni, kaip nejauku būna dideliame, klaidžiame ir tamsiame rūsyje: nieko nematyti, šmirinėja pelės ir daug vorų. Išgelbsti tik drąsa, atsargumas ir geras žibintuvėlis, – nutaria Dominykas.
- Tai ruošiesi į žygį požemiuose? – suklūsta Benedikta.
- Tikriausiai Jėzus panašus į tą, kuris apšviečia klaidžius mūsų kelius, primena, kad visokių tamsių, pikty darbėlių geriau atsakyti, – svarsto Dominykas. – Tikintis žmogus drąsus, išmintingas, beveik nebijo vorų, varlių ir pelių. O į žygį eisime tik gerai pasirengę.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

nuspalvino